

вото наше кълбо са изравни като поле, обработи са като градина и са населени като единъ градъ, когато ще държимъ въ ржцѣтъ си молніята, ще събирамы и ще распръсвамы по волята си облацѣтъ, когато ще пътувамы по въздушнытъ небесны пространства съ помощь-та на вѣтроветъ и обърже като тѣхъ (и туй сичко ще са извърше въ този вѣкъ), нека внимавамы, нашата работа ще са свърши; като употребихмы и злоупотрѣбихмы природата, тя най-подиръ ще си отиѣсти. Единъ день челтшкыйтъ родъ ще стане всесилень, а на другия ще умрѣ

— Bravo, мизантропе, отговори Рокебрюнъ, добъръ си проповѣдникъ. За сега обаче нека идемъ да си срѣшнемъ смѣткытъ съ Буттерфлая.

Като стигнахъ прѣзъ нощъ-та въ Сиото-Тоунъ, тѣ слѣзохъ въ една къщъ вѣнъ отъ града за да не са познае Бюсси отъ нѣкого. А Рокебрюнъ, безъ да си почине съвѣтъ, отиде да намѣри Самуила Буттерфлая.

Старыйтъ Янки мисляше че Бюсси си е вече отзелъ; а градътъ сичкыйтъ бѣше прославилъ съ похвалы усърдіето и способность-та му. Тази работа която трѣбаше да го повреди, напротивъ увеличи честь-тъ му. Въ младытъ общества нравственното чувство са развива медленно и късно. Въ лѣсоветъ, първата нужда на хората е да живѣятъ; а да живѣятъ охолно, туй чувство е по сетнешно. Смѣтъ да рекъ, че желаніето за охол-